

ΚΑΙΡΟΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.		Αἱ συνδρομαὶ καὶ καταβολαὶ προπληρώνονται ἐπὶ ἀποδείξει ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ ἐκδότης καὶ ἐπιτακτοῦ Μ. Κ. ΝΟΜΙΚΟΥ.		ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ
Ἐν Καίρῳ	Φράγ. 25.	15.	Αἱ ἀποστολαὶ ἀπευθύνονται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Καίρου» ἀπὸ τῶν ἀπληροπονηθέντων ταχυδρομικῶν τελῶν.	Δ' ἕκαστον στίχον Γρῆς. Τετράρ. 4.
» Ἀλεξανδρείᾳ	» 30.	18.	Ἐκδίδεται ἀπὸ τῆς ἐξδομάδος.	Διακριθεὶς καὶ εἰδοποιήσεις προπληρώνονται.
» Κάτω Αἰγύπτῳ	» 30.	18.		Γερμανικὸν καὶ Ἰταλικὸν κατὰ τὴν συνήθειαν Ἑβδαμιαίως (Ἰδὲ: Eldorado)
» Ἄνω Αἰγύπτῳ	» 40.	25.		
» Ἐπιτετραμῶ	» 40.	25.		

[Άγνωστος συγγραφέας]

Η ευνοουμένη (La favorite) [ἀπόσπασμα: πρ. Α' καὶ πρ. Β', σκ. 1-2]

Μελόδραμα εἰς πράξεις τρεῖς

Μετάφραση: Αλιβιάδης Ν. Ιερωνυμίδης

εφ. *Κάιρον*, Κάιρο

1. 8 Μαρτίου 1875, σ. 1-2

2. 15 Μαρτίου 1875, σ. 1-2

3. α22 Απριλίου 1875, σ. 1-3

1. ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

LA FAVORITA H EYNOOYΜΕΝΗ

Μελόδραμα

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ.

Μετάφρασις

ΑΔΙΚΒΙΑΔΟΥ Ν. ΙΕΡΩΝΥΜΙΔΟΥ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ Α'.

Ἡ σκηνὴ παρὰ τὸ ἀκρον ἐπὶ τῶν θεωριῶν τοῦ μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Ἰακώβου. Ἐποὶ ἡ κἀδων τὴς προσκυτῆ.

Οἱ μοναχοὶ διέρχονται ἐκ θυραίων (galleria) ἀκλουθῶν δ' αὐτοὺς ὁ βαλδουάσιος καὶ ὁ φερνάνδος.

ΧΟΡΟΣ.

Ἐραία προφῆγγιλος
καὶ τοῦ ἁλίου
οἱ ὕμνοι μας ἀρχοντες
θερμοὶ δὲ ἐστὶ
εὐλόγη ὁ Πλάστη μου
τὴς πράξις ἐκείνου
τὴν ὑπαρξιν αὐτῆ
φράτορες τ' ἡγουμένου ἡμῶν

δι' ἐκείνου ἡ δόξα ἡ τιμὴ δι' ἐκείνου.

Πάντες εὐαίχονται ἐστὶς τοῦ
βαλδουάσιου καὶ τοῦ φερνάνδου.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΒΑΛΔΗΣΑΡΙΟΣ καὶ ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

ΒΑΛΔΗΣΑΡΙΟΣ.

Ἀκούεις, φερνάνδε, τοὺς ὕμνους ἐκείνων;

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Ἀκούει.

ΒΑΛΔΗΣΑΡΙΟΣ.

Ἐκείνους καλῶ μακαρίους

Ἐστὶ δὲ οὐκ αἰσῆρα. Φιλίς τὸν Πατέρα;

Ματαίως ζῆτῶ σοι.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Θεὶ! τί ἀκούω;

Σ' εἰλόξ' ὁ Πλάστης δικαίως ν' ἰθύνος
ἡμεῖς τε καὶ ἄλλοι. Πλὴν, Πάτερ, ποταίως
καθήμενος κλάγι μὲ κλάγι μαζί σου
Πότηχου, ἡγάλων, ἂν τώρα...

ΒΑΛΔΗΣΑΡΙΟΣ.

Ἐμίλει!

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Γλαυκιά τις νεία, παρῆται τὸν νοῦν μου
Ἰδία, ὦ Πάτερ, ἂν ἄρως δὲν ἔχω
τὴν τολμῶν νά εἶπω. Ἰπουδαίως ἡγέρθη
προσέδραμον ἔδρα τὸ χροῖος μ' ἐκάλει
τοῦ κἀδωνος ἔμα κἀκούσθη ὁ ἄχος
Ἐκεῖ εἰς δεσποῖς θερμῶς κατανέχθη,
Ἐνάσσειν ἄρως ὁ ἄρως τὴν ἡσῆαν
παρῆτιος ἄρως, ὡς ἄγγιλος θεῖος
Ἐδέστω μόνη μ' ἐμίλει τοῦδε πάθος
τῆς θεῖας τραπέζης. Ἐλπίδος καὶ φρίκης
Χαρῆς καὶ ὀδύνης ἐπλήσθ' ἡ φυγῆ μου.
Ἄχ, Πάτερ, πᾶν ὅτι ἐνάσσειν, θεῖον

Ἐγαλίω σ' τὰ στήθη μ' ἀρῆσεν αὐτῆ
αἰτοῦμαι εἰς ὕψος ἰσχύος, πλὴν ἐκείνη
καὶ μόνη, ἐκείνη μ' ἐμπνέει ἰδίας
Ἄρως μαιδέωσα τοὺς θυμὸς μὲς εἶδεν
Ἡ ἔως, τὰ κάλλη, τὰ πρῶτα βόθια
ἐκείνη, Πάτερ, ὁμοῦ μετ' ἐκείνης
τὸ τίμενος τοῦτο ἀρόροτον μ' εἶναι
καὶ ἔδρα προβλίπω ἐκείνη τὴν τύχην,
Ματαίως ζῆτῶ τὸν βοῦθῆσαν πάντων,
Βαρῆς τῆς καρδίας μου εἶναι οἱ παλαῖοι
τὸ βλάμμα μου στρέφα σ' τὸν Πλάστη
[κλὴν μόνη
καὶ μόνη ἐκείνη μ' ἐμπνέει ἰδίας.

ΒΑΛΔΗΣΑΡΙΟΣ.

Θεὶ! τί ἀκούω; ... ἔχει ὄναρ, ἀπάτη.
Ἡμ' ἔξυπνος ἄρα; Τί λέγεις φερνάνδε;
τὸ σφάδρον εὐ τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης
τὴν ἰδραν μου, σὺ ἀντ' ἡμῶν τῆ ἰθύνος
Ὅσῳ τὸ ἡμῶν μου κλίσια...

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Ἄχ, μὲ!

Ὁ Πάτερ, ἐκείνην καὶ μόνον λατρεύω.

ΒΑΣΙΛΗΣΑΡΙΟΣ.

Ὡ πόθος! ὦ θλόφος! γνωρίζεις εὐ τέκνον

ἢς ποίαν φεῖ! πλάσαν ἐρέσσεται μαύρον;

Γνωρίζεις εὐ ὅτι ὁ Κύριος πάντων

Κληροῦ ἀλαζόνος κ' ὄφει ταπεινούς;

Γνωρίζεις εὐ ὅτι ἡ ἐκρεῖονσα μήτις

Τὴν στάθη μου, ὅλην παρέταξε τὴν πόλιν;

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Πλὴν, Πάτερ, ἐκείνην καὶ μόνον λατρεύω

ΒΑΣΙΛΗΣΑΡΙΟΣ.

Ὡ φρεῖν! ἔρωτοί εἰς ὁδοὺς ὁποῖας

ἔξισται ὁ ἔρωτος! ἐπί μοι πλὴν πρώτων

Ὅποια τίς εἶναι ἡ ἄρτια ἐκείνη

ἢ πόσον ἐκκόλας ἐν σοὶ φερμαθείαι;

Ἢ τίς τὴν πατρίδα, τὴν γένειαν, τὴν

Ἢ τὸ ἄμα τίλος γνωρίζεις ὁποῖον;

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Πῶς δὲν ἐζήτῃσαι τοῦτο καὶ μάθω

Ἄχ! Πάτερ, ἐκείνην καὶ μόνον λατρεύω.

ΒΑΣΙΛΗΣΑΡΙΟΣ.

Συτά! ὦ φρεῖν! ὦ! ἀπελθε κρύφου

Καὶ φρεῖν μακρὴν ἀπύρραπτε ως

φρεῖνην, μακρὴν τὴν αἰσχύσην σου φρεῖν

Ἄχ! εἶθε ποτὶ, ὦ βαρὴφρονη χεῖρα

Τοῦ Πλάστου ἰατρῆς ἐπὶ σοῦ ἱππιῶν

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Ἐλπίς, ἐδηγός μου, εὐ ἔσο μοι, Πάτερ

Γαυὸς τῆς ζωῆς μου τὸ ἔσο εὐ ἔσο

Τὴν παιδί μου εὐ τὴν λαυθάσαι! ὄθιγ

Ἦ μὴ μὲ ἀφίστε! φρεῖν τριμαρία

Τὸ σκόρος μου θελ' ἀνευ σοῦ ναυαγήσει

ΒΑΣΙΛΗΣΑΡΙΟΣ.

(Τριγγων τὴν χεῖρα τοῦ φερνάνδου θέλω τιν

καὶ ἀσχυρήσῃ, τὴ λέγει μετὰ σφραγίσαι.)

Ἢ ἀπιστία, τέκνον μου, ὦ φίλος ἡ ἀπίστ

Θὰ σὲ προσβαλεῖν, βασίανος ὦ βίος σου βί

[ἔχει

Μόνον τὴν θλίψην ἀντροπον θὰ ἔχει τ'

[ἐσχεῖται

Ἦτος ποτὶ μεκόμενον τ' αἰγαλοῦ τὸ κίρ

Θελεῖ ἀφίστε σφραγίσῃ, θελεῖ ἀφίσει μνημο

Ἄς ἔν' ὁ στόνος, τίκνον μου τοῦ κήματος

[ἔχει ἔχει.

Τοῦ φεύγοντος τὴν ἔσυχον ἀφίστε, τὸ μνημ

[ἔχει ἔχει

κόλον ὅπου τὰ κήματα μακρόχρονα ἀφίγειον.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Σ' ἀφίστε, Πάτερ.

ΒΑΣΙΛΗΣΑΡΙΟΣ.

Ὁ Θεὸς.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

(κλίνων τὸ γόνυ) Εὐλόγητέ με,

ΒΑΣΙΛΗΣΑΡΙΟΣ.

Ὁ Θεός!

Ὁ φερνάνδος ἀναχωρεῖ ἀπὸ τοῦ ἔσιστε.

Τὸ μέρος ἐκείνων τὰς ἀφίστες του τὸ θελεῖ

ἔσιστε στρέφον τὴν κεφαλὴν σφραγίσῃ ἐσθεακρυ.

(ἀκολουθεῖ.)

**LA FAVORITA
H EYNOΟΥΜΕΝΗ**

Μελόδραμα

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ.

Μετέφρασις

ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ Ν. ΙΕΡΩΝΥΜΙΔΟΥ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

ΣΚΗΝΗ III.

Θελκτικωτάτη θεά ἐπὶ τῶν ὄχθῶν
τῆς νήσου τοῦ Λέοντος·

ΙΝΕΣ καὶ ΚΟΡΑΙ ΙΣΠΑΝΙΖΕΣ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἦραι· στίλβει τῆς ἡδῆς αἱ ἀκτίνες
Ἢ γῆ ἐστραμμένη με εὐσμα δ.θη
Σμαργῶδιον ὄψιν λαμβάνει, μὰς θέλγει
Τὸ πᾶν μειδῶ, εὐχοῖ, μὰς ἔμπνεί
Χαρὴν καὶ εἰρήνην καὶ ἔρωτα ἄμα.

ΙΝΕΣ.

Δακρμόιον θύον ἡμεῖς προστατεύει
Εὐνοίας β.δικίας τυγχάνομεν, φίλοι.
Ἐνοῦται καὶ ἄλλη χαρὰ σ' τὴν ἠραίαν
ἡμῶν ἐμαρμένον. Ἢ χάρις ἐκείνου
ἀγνή τῆς καρδίας μας ἐντύπως ἔστω.
Σιγᾶσ' ἔρρημὶ τῆς θαλάσσης τὸ κῆμα
Κ' ἐν πλοῖον προβαίνει πηδαλίον φέρον,
Ἦς φαίνεται, μόνον τὴν μαύρην ἐλπίδα·
Σιγᾶτε!

ΧΟΡΟΣ,

(πᾶσαι αἱ κόραι πλησιάζουσι εἰς τὰς ὄχ-
θας παρατηρούσαι μακρόθεν).
Τὸ φέροι πνοὴ τοῦ ζεφύρου.
Εἶδε τὰ ἱστία ριυσκόμενα ἢ αὔρα
Κ' εἶδ' ἡ πλησιάζει τὸν φέροι ἡμέρα
Τοῦ ἔρωτος τύχη πλοῖον ἐκείνης·
Ἐλθέ, μὲ ἀργεῖ, κορηλάται γενναίως
Ἐλθέ, σ' τὴν ὄσσην τῶν ἐσπέρων ἐνέσθω
Ἢ οὕτω κ' ἡμεῖς ἢ χαρὰ συγκρατοῦ.

ΣΚΗΝΗ IV.

Ἢ φερνάνδος φθάνει ἐπὶ λέμβου· κέρων πύ-
πλον ἐπὶ τῶν ἐρβαλμῶν ὅστις τῷ ἀφαιρῆται
ἀπὸ τῆς Ἰσπ. κόρας.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Πρὸς τὴν δεσποσύνην τὴν δοῦσαν αὐτῷ τὴν
χεῖρα.
Ἄπεσπλμένη νῆφί μου, εὐνοῖα προσάτης
ἧτις συγχάρις σ' τὰς ἀκτῆς τῆς παρα-
λάς ταύτης
Τὴν ἀριζὴν μου ἰλαρὸς ὡς ἄγγελος φυ-
λάττει
Ἄναχωρῶ καὶ πάλιν σὺ, καὶ σὺ μὲ περι-
θάλπει.
Τοῦ σώματός σου διατὶ τὸν ἦχο· δὲν ἀκούω;
Τὶ ἀνοήτως εἰπάω; Μὴ δακρυὰ σὲ λούω
Ἄχι σὲ ὀρυζῶ, φίλῃ μου, ἢ δεσποινίς ἢ
ὅποις,
Ἄρρεῖται μοι τὴν ταξίν τος τὸ ὄνομα, τὴν
πατρίδα,
Ἢ ὅποις εἶ; ὀρίλαί μοι.

ΙΝΕΣ.

Ματωίως ἐρωτᾶς με.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Εἶναι τοσοῦτον τρομερὸν λοιπὸν τὸ μυστι-
κόν σας;

ΙΝΕΣ.

Ἦσως πολὺ κλειότερον παρ' ὅτι τὸ νηριζέτε.
(βλέπουσα εἰσερχομένην τὴν Ἐλεονώραν.)
Πλὴν, ἢ ἰδέα ἔρχεται ζήτησον νὰ σὲ εἶπω
τὰ πάντα (Ἢ Ἐλεον. πρὸς σημεῖον διὰ
τῆς χερσὶς ἵνα ὄλοι τῶν ἀποσυρθῶσι.)

ΣΚΗΝΗ V.

ΕΛΕΟΝΩΡΑ.

Μόνε θεσπευέ τῆς θαλάσσης ψυχῆς μου
Ἐλθέ εἰς τὰς ἀγκαλῆς μου ὦ, κίεταρ-τῆς
ζωῆς μου

Τοῦ βίου μου σὺ ἢ χαρὰ, σὺ γῆ σὺ οὐρανός μου
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Μακρὴν, ἀρῆκα φίλτατον στενάζοντα πατέρα
Καὶ δέ σὺ διεπλοῦσα κόρητ' ἀγνωμόνα
ΕΛΕΟΝΩΡΑ.

Ἄπο τὴν τρισυδαίμονα ἡμέραν καθ' ἣν σ'
εἶδα
Σὲ πάντα ἔχω εἰς τὸν νοῦν, κ' εἰς φίλος
παρκλίας

σὲ φέροι ἀγνωστος ἰσχύς.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Εἴμ' εὐτυχίς;

ΕΛΕΟΝΩΡΑ.

Καὶ ἄλλος

Ἢ γάρχι δευτυχίτερος σὺ μᾶλλον φίλε ἴσως
ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Ἢ ἔλας; τίς κίνδυνος μ' ἐπαπειλά, εἴμῃ με
Ἢ; πῶσον νὰ μοὶ ἀφιπτιοῖται, ἀντὶ εὐδαίμονιάς
Ἄν πρόκειται σ' τὰ στήθῃ σου θέατον ν'
ἀπαντήσω

Τὴν περμένη.

ΕΛΕΟΝΟΡΑ.

Ἄλθεώς εἶν' αἰσθητὴ ἡ τύχη!

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Τίς εἶσαι;

ΕΛΕΟΝΟΡΑ.

Μὴ μοὶ τὸ ζήτησ'...

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Ἐγὼ πλὴν ἀποκρισίου

Ἐάν ὁ ἔρως φλέγη σου τὰ ζῆλα, ἡ σὴ τύχη

Ἄς ἐπιθεῖ μὴ τὴν ἐλπίαν καὶ σφίγγον εἰς τὰ
στάθη

τὸν σύζυγόν σου...

ΕΛΕΟΝΟΡΑ.

Ἥθωνόν μ' ἔμπει' ἡ λίξις αὐτῆ...

Πλὴν μ' εἶν' ἀδύνατον!

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Θεὲ! ὦ λύσσα! τί φεύγεις!

Ἦν ἀμαρτία μου σκληρὰ! ὦ φρενὲ! ὦ μανία!

Ἔμαι τοσοῦτον δυστυχής!

ΕΛΕΟΝΟΡΑ.

Καὶρ' εἶπες σ' ἐκδικηταί.

Διὰ μίαν ἐπιδικάζεις ἡμέραν σ' τοῦς σκοπῶς μου

Ἄν ἔρως κ' ἡ καρδία μου τακτοῦρον φιλίας

Εἰς τὸ χειρόγραφον αὐτὸ θὰ σ' ἰδῶτε...

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Καὶ τέλος...

ΕΛΕΟΝΟΡΑ.

Τοσαύτως δὲν μ' ἀρκιόθηκα; ὅτ' εἶλο δὲν
ἐγκλεισίων

Τὰ στάθη σου πλὴν τῆς τιμῆς;

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Τὸ εἶπα.

ΕΛΕΟΝΟΡΑ.

(Διακρίνουσα αὐτῶ ἐν χαρτίον)

Λοιπὸν λάθε.

Λάθε, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτ' ἀσφαλὲς τὸ μέλλον

Προῦρραξαί σοι σ' τὸ ἔξτε. Πρὶν ἄλλως μοὶ
ὀραῖλαι;

Νὰ ἀρνηθῆς, τὸν λόγον σου ἐντίμως, νὰ μοὶ
δῶσται;

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Ὅτι...

ΕΛΕΟΝΟΡΑ.

Θὰ φέγγει.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Ἄ ποτὶ!

ΕΛΕΟΝΟΡΑ.

Απομένει με... εἴν θέλω!...

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Νὰ σὲ ἀφίσω! πῶποτε, ζῶ δὲ σὲ καὶ μόνον
ἐγὼ μοὶ ἀνέκασι. Ἄν φυχρὸς ὄθρως μὴ περιχύσῃ

Ἄν τὸν θακρῖον ὄμμα μου σκότος περιχύσῃ

Τότε, ὦ τότε τ' ὕστατον χεῖρ' θὰ σοὶ ἀφίσω.

Ἐλέους εἶμαι ἄξιος πλὴν θὰ σοὶ ἐξογίσω

Ὅτι αὐκαταφρόντος ὁ λάτρως σου δὲν ἔναι.

ΕΛΕΟΝΟΡΑ.

Ἀπαλθε, φίλε, ἔχλαθε! ὦ φεῦγέ με! Μοὶ εἶναι
εὐτύχημα νὰ σ' ἀγαπῶ πλεμπάλημα δι' ἐσένα.

Φυχρὸς ὄθρως τὸ ὄμμα μου θὰ περιχύσῃ σκότος
τὸ θακρῖον ὄμμα μου περιχύσῃ μελλοί

Ὅταν σοὶ εἶπω τ' ὕστατον χεῖρ' πλὴν θὰ τ'
ἀκούσῃς

Ἐλέους εἶναι ἄξιος ὁ κόσμος θὰ σ' εἰκατεῖς

Ἄλλὰ ματαιῶς μοὶ ζητεῖς παρηγορίαν, εἰκτον

(ἀπολασθεῖ.)

3. ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΛΑ ΦΑΒΟΡΙΤΑ Η ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ

Μελοδράμα
ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ.
Μεταφράσις

(Συνήχεια: βλ. προηγούμενον ἀριθμὸν).

ΣΚΗΝΗ 5'.

Ἰνὸς τρέχουσα σπουδαίως κατατρομαγμένη καὶ οἱ λοιποί.

ΙΝΕΣ.

Ἄ Λεονώρα! ὁ βασιλεὺς.

ΛΕΟΝΩΡΑ.

Θεὸς μου! τί ἀκούω!

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

(ἐκπληκτικῶς) Ὁ βασιλεὺς!

ΛΕΟΝΩΡΑ.

Ἦ φίλη μου, οἱ ἀκολουθῶ. (πρὸς τὸν Ἰνὸς)
(Ἐπειτα δὲ στρέφεται πρὸς τὸν Φερν. πρὸς
τὸν ὁποῖον ἐγγυμῶζει τὸ χάρτιον περὶ αὐτοῦ προ-
γορευμένως τῷ εἰς ἐπιθυμία.)

Σὺ λάβε

τὸν χάρτην τοῦτον κ' ἀπέλθε

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Ποῦ! ποῦ!

ΛΕΟΝΩΡΑ.

Θεὸς μου!

(βίπτει τελευταίον βλέμμα πρὸς τὸν
Φερν. εἰς ἀναχωρεῖ ἔντρομος)

ΣΚΗΝΗ 5'.

(Ὁ Φερν. ἐμποδίζει τὴν Ἰνὸς ἐτοιμὴν
νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν Λεονώραν.)

Καὶ ὁ πριγκίπισ ἀντὶς ὁ ἀγαπῶν ἐκείνην
Ὁ βασιλεὺς εἶπαι;

ΙΝΕΣ.

Ἄ καὶ εἴς ὁ ἄδελφός σου, εἰς!

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Τοῦ μυστηρίου ἔπεισον ὁ κίβλος.. ἀπελιόθη..
εἰς θρόνον ἐνκαθίζουσι κ' ἡ τάξις κ' οἱ γονεῖς τῆς
κ' ἐγὼ τίς εἶμαι.. δυστυχῆ, ὄστος ἀντὶ δόξης

ΙΝΕΣ.

(τῷ κάρτιι σημειῶν νὰ συμπέσῃ καὶ ἀναχωρεῖ.)

Ἄ παῖσι, εἰς, δυστυχῆ.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ.

Ἄν εἴξῃ γνωρίζω

Καρδία τῶσαν σιδαστὴ καὶ ἔρωτος τρυφερότου.
(Παρατηρεῖ τὸν παρὰ τῆς Λεονώρας δοθέντα
αὐτῷ χάρτην).

Μαγολύβηστε θεὸ, τί βλάπτει.. τί τλομε, δόξαι;

Ἄποκαθίσταμαι λοιπὸν ὄπλαρχηγός, λογίας
Ἐντομὸς φίλος κ' ἔραστὴς συγγενέως, εὐτυχία!

Φωνὴ θεῖκή τῆς οὐρανὸς σου ὁ ἄλλος
Ὁ πρίγκης με ἔρασε μ' ἐμπεῖν ἀδελφίαν

Γλυκίαι εἰς τὴν καρδίαν μου τίσται
Χρῆσθι θὰ μὲς πλεῖρ τὰ στίβαν ὁ ἔρασε

Ἄ φίλοι προσηλαίμων γὰρ χάματ' ἀρρασμέναι
Ἐγώματα τὴν τέχνην μου. Μὴ εὐ πολὺ θὰ
μ' ἔρασε

Ὁπλαρχηγὸν στικμένον.

Τέλος τῆς πρώτης πράξεως

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Περίορακτον ἔθων φαίνονται οἱ κήποι.

ΛΑΦΟΝΣΟΣ καὶ ΔΟΝ ΓΑΣΠΑΡΟΣ.

ΛΑΦΟΝΣΟΣ.

Ἄνδρατεμένον κἀπὸ μου τῶν Ἀλκιζῶν, τῶν
μαύρων

Βασιλεῖον ἀνάμνητος τερπνὴ, ὦ εὐτυχία!
Καὶ πάλιν μὲ ἀνιῶζετε καὶ πάλιν θὰ μεθύσῃ
Ἐκεῖ ἔπου μεθύσῃ καὶ ἔρασε καὶ καρδία

ΓΑΣΠΑΡΟΣ.

Πραδαῖνοι τὸν καρπὸν τοῦ μακρὸν ἡ στήν
τὸ πᾶν ἀγάλλεται, δὴ σου ὁ πρίγκης θριαμβεῖ
Ὁ Ἰσραὴλ ἕποτακται, μετὰ, φοβήται, τρέσσει.

ΛΑΦΟΝΣΟΣ.

Καὶ Ἰσπανία κ' Ἀρρηκὴ ἀμρότερα τὰ κράτη
εἶδον τὸν ἡμιόλιπον ἐν Ταρασσῶν νὰ πύσῃ

ΓΑΣΠΑΡΟΣ.

Ἦ δόξά σου, ὦ βασιλεῦ, ἐνίστασε τὰ πάντα

ΛΑΦΟΝΣΟΣ.

Φρακτὴ ἀπάτη, εἰς ἐμὲ ἡ δόξα δὲν ἀνίστα
Ὁ ἔρασε αὐτός ὁ σικτὴρ τῶν ημερῶν μου εἶπαι

Ὁ πάντων ἰκανώτερος εἶς ὁ φερνάνδος ὅστις
Ἄμα τὴν τοῦ κρατῆρός μου λαβὸν τὴν ἀρχηγίαν

Σπειδεὶ μὲ οὐρανὸν τὴν ζωὴν χωρὶς αὐτὸν νὰ γνω-
ρίζω

Τίς ἔστο. Σήμερον λοιπὸν τὸν περιμένω εἶνα
Ἐ τὴν παρρησίαν εἶπον σας εἰδὼ ὅτιν Σεβίλιαν
Νὰ ἀνταμῶμε ἐπιθυμῶ τὴν ἰκανότητά σου.

ΓΑΣΠΑΡΟΣ.

Τῆς εἰς σερβίας ὁ πατήρ, ὦ βασιλεῦ γνώσασθε
Ὅτ' ἄρρασμένως ἐβόλασε;

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

(Μετ' ἀνομοσπονδίας) Ἰδ' εἰς αὐτὸν ὑπῆγε ἡ αἰδέσῃς ἢ ἢ αὐτὸς γινώσκαι τοὺς σκοπούς μου (Ὁ Δὸν Γάσπαρος πρὸς τὸν ὄποιον ὁ Ἄλφον, ποιεῖ σημεῖον-ὀνομαζέται μετὰ σιθασμοῦ καὶ ἀναχωρεῖ)

ΣΚΗΝΗ Β'.

(Ὁ Ἄλφονος μόνος ἀκολουθεῖν διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸν Δὸν Γάσπαρον.)
Ματαίως κατὰ τῆς καρδίας μου πάντες
Ζητοῦσι τὴν λύσαν αὐτῶν ν' ἐκτοξώσω
Χλευάζω τὰς ὕβρεις τὰς αἰφνομασίας
Ἄπαντα δὲ ἐστὶ, ὦ ζωὴ τῆς ζωῆς μου
Ἐλθέ, Λεωνόρα, σ' τοὺς πόδας σου θέτω
Καὶ στήμα καὶ θρόνον. Ὁ ἔρωσ μου θύμα
Δὲ εἶναι μὲ κἀμικι, καὶ αὐ ν' ἀγαπήσῃς
Ἄν δύνασαι, φῶς μου, τὸν σὸν βασιλεῖα
Τὸ δῶρον ἀντάξιον εἶσαι σοὶ μέλλει
Τοῦ στήματός, ἔμπροσθέν σου, ἡ σκελεπνότης
Ἐλείπει. Ἄ ναι Λεωνόρα θά ἔδῃς
Ὅτ' εἶμαι πολὺ κραταῖος, εἶμαι ἄρχων
Καὶ δὲ ἡμ' ἠρῶ τοὺς ἔχθρους σου νὰ ρίξω.
Πηλοῖον ἐμοῦ, ὦ, ὦραϊά μου κῆρη
Θά ζῆσῃς. Τὸ θέλω... Μ' ἐμὲ εἰς τὸν θρόνον
Σ' τὸν τάρον μ' ἐμένα. (Ὁμιλεῖ πρὸς τὸν Δὸν
Γάσπαρον εἰσαγγόμενον) Σ' τὴν τελευτὴν ταύτην
Νὰ εἶδ' ἔνοσθ' ἡ ἐμὴ αὐλὴ πῆσα.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἄνωμα ὀμιλοῦσα χαμηλοφώνως μετὰ τῆς
Ἰνῆς. Ἄλφονος καὶ Δὸν Γάσπαρος.

ΛΕΟΝΩΡΑ.

Λοιπὸν, ἀληθείαι;

ΙΝΕΣ.

Ὁ ναι, ὁ γενναῖος
Τῆς νίκης τὴν δάφνην ἐκέρδισε.

ΛΕΟΝΩΡΑ.

Ποῖος;
Καλέ, ὁ Φερνάνδος! Τιμὴ τε καὶ δόξα
Ἄς στέφῃ ἐμείνον... Ἐπεὶ δ' ἡ αἰσχύνῃ!
(Ποιεῖ σημεῖον τῇ Ἰνῆς νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ δὲ
βασιλεὺς προχωρεῖ.)

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

(Πρὸς τὸν Λεωνόραν.) Τὸ βλίμμα μερὸν, διατὶ
Λεωνόρα
Ἀκρῶν μὲ στρέφεις;
ΛΕΟΝΩΡΑ.
Χαρίεσσα θέλεις
Νὰ ἦναι μαζὺ σου γυνὴ ἦτις!... Ἄφες.
Ὁ ἄφες, Ἄλφονος, δὲν δύναμαι οὔτε
Στιγμὴν ν' ἀναπνεύσω. Γενῆ, σὺζογός σου
Εὐνομίξα ὅτε, ἀγνή καὶ ἀθάτα ἐστὶ ἠκολούθουν
Νὰ γείνη,

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Σιῶπα.

ΛΕΟΝΩΡΑ.

Ἄλφονος, καὶ τοῦτο
Ἐρεθ, ταπεινός, πλανεμένος, ἀσέχμου
Ἀφρόσας πίστιν, τιμὴν καὶ πατέρα
Βίς σκότα πλανώμεται, ὁ κόσμος μὲ φεύγει
Ζῶ μόντ, τίς εἶμαι; ἔταιρα μονόρχνου

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Τὰ πάντα σοῦ πῆρξ' ἡλεῖον καὶ εὐφραίνου,
Ἐδῶ βασιλεῦ ἔδον, εὐτυχία
Τὸ μέλλον σου μέγα ἀνοίγεται ἔμπρὸς σου
Τί ἄρα σὲ θλίβει; ὁ πόνος σου ποῖος;

ΛΕΟΝΩΡΑ.

Ὁ πόνος μου ποῖος; Τὴν θλίβειν ἐνταῦθα
Καλύπτει ὁ κλυδοτόξ... Τὸ μέλλον μου μέγα!
Ὁ βίος μου ρόδα!... Ἐάν τὰ νεκρά μου
τὰ χεῖλη γελῶσ' ἡ καρδία μου κλαίει.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἄλλὰ ἡ αἰτία τῆς τόσῃς σου λύπης;

ΛΕΟΝΩΡΑ.

Ματαίως νὰ μάθῃς ζητοῦσι τὴν ἔτιαν...
Πλὴν ἄρα με μόνον, μακρὰν τῆς αὐλῆς σου
Ἄν θέλῃς νὰ ζῆσω.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Γνωστός εἶν' τοῖς πάσι
Ὁ πρὸς σε σφοδρότοτα ὀλίγων μὲ ἔρωσ.
Ἄλλ' ὅμως σοῦξ' ἡ καρδία μου τέλος
Θά ἴδῃς ἔάν σὲ λατρεύῃ ἡ ἄγα.

ΛΕΟΝΩΡΑ.

Αἶν εἶσαι ἀξία εἴμ' ἀσέχμου πένης
Πλὴν σὺ βασιλεῦ, εἶσαι μέγας; εἶσ' ἄρχων.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

(Ὁ μέγας ὄν πρὸς σ' τὰ ρεῖθρα μου ἔρωσ
Ἐτραπ' εἰς ἀγνήν δι' ἐμείνην ραλίαν
Τὸ μέλλον λαμπρὸν σ' ἐτοιμάζεται. Κ' ὅμως
Θεῖ μοι; Πλυθῆθουν αἱ θλίψεις τῆς πλέσῃ)

ΛΕΟΝΩΡΑ.

(Ὁ μέγας ὄν πρὸς σ' τὰ στήθη μου ἔρωσ)

Ἐτραπ' εἰς γλασκίαν ἀγάπη. Καὶ ὅμως
Ὁδὲν θά μὲ σώσῃ. Θεεῖ τι ἐλπίζω;
Ἐπάργε ἄτον ἔδον ἀκτίσας ἐλπίδος; (Εἰς
τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσέρχονται Κυραῖα, ἰπ-
πόται θεράποντες καὶ στρατιῶται.)

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἄρκει Λεωνόρα τὸ δάκρυ σου πνέξ
Ἄρκει, μὲ σπαράττει. Γενῶ δὲ ἐτοιμία
Τῆς τελευτῆς ταύτης τὴν προκαθορίαν
νὰ λάβῃς. Σὺ πρῆπει νὰ ἦ βασιλεῖς.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ὁ Δὸν Γάσπαρος καὶ οἱ θιθέντες.

ΓΑΣΠΑΡΟΣ.

Βασιλεῦ!

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Τίς εἶσαι;

ΓΑΣΠΑΡΟΣ.

(μὲ ὑπάκουον) Ἐγὼ ὁ πιστός σου

Πρὸς δὲ πρὸ πολλοῦ τὴν σὴν πίστην ἀρνῶσαι
Τί ἄρα θά εἶπῃς ὅσταν ἐκείνο

Ἦν ἐπλήρωσας δόξης τιμῆς καὶ εὐνομίας
Θ' ἀκούσῃς ὅτ' αἰρήσῃς τοῦ μ' νὰ προδώσῃ
Κρυφίως ἐστὶ.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ὁ μὲ ψεύδου

ΓΑΣΠΑΡΟΣ.

Εἰς δούλος

Ἐκοίματε τοῦτον τὸν χάρτην δι' ἐκείνην
Ἰδέ, βασιλεῦ, ἐάν ψεύδωμαι. (Ὁ βασις ἀνομιγνῶσκει)

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ὁχι

Ἀπομακρύνω διὰ σημεῖον τὸν Δὸν Γάσ-
παρον, ἐπιγράφει πρὸς τὸν Λεωνόραν. Κατ' ἴδιον
πρῶτον. Ἄδύνατον εἶναι! Τίς σ' ἔγραψ' εἰπέ μου;
εἰπέ μ' ὁ τοῦ μῶσας νὰ γράψῃς σοὶ ποῖος!

ΛΕΟΝΩΡΑ.

Ἐκείνον ὄν μόνον καὶ μόνον λατρεύω. (ἀφοῦ
ἀνέγνωσε)

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Μ' ἐπρόβωσας! Τέλος, εἰπέ, τ' ὄνομα τοῦ!

ΛΕΟΝΩΡΑ.

Ζητοῦσι τ' ὄνομα τοῦ, τὸν θάνατον μέλλον

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἦ βία τὸ μ' εἶπ' ὅ,τι σὺ νὰ μοὶ κρυφῆς
Ζητοῦσι.

ΛΕΟΝΩΡΑ.

Βασιλεῦ! Κυρεῖ μου.

(ἀκολουθεῖ.)